

عنوان مقاله:

نسخه شناسی و مختصات سبکی دست نویس دیوان شهلا یزدی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمود صادق زاده - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلام واحد یزد، ایران

شایسته ابهچی عزآبادی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یزد، ایران

خلاصه مقاله:

میرزا سید محمدعلی فرزند میرزا عبدالوهاب حسینی مدرسی یزدی، معروف به شهلا یزدی، از شاعران مشهور یزدی در دوره قاجاریه بهشمار میرود که دیوان اشعار و تذکره شبستان از وی به جا مانده است. دست نویس دیوان شهلا به وسیله نگارنده تصحیح شده و در دست انتشار است. در این جستار به شیوه توصیفی، تحلیلی و اسنادی به معرفی ویژگیهای نسخه شناسی و مهمترین مختصات سبکی دست نویس یادشده پرداخته شده است. شهلا از شاعران دوره بازگشت ادبی است که در غزل پیرو سبک عراقی (حافظ و سعدی) و در قصاید به سبک خراسانی و از شاعران معاصر خود، تحت تاثیر فروغی بسطامی قرار دارد. مضامین شعر در غزل، عاشقانه و عارفانه و قصاید، دینی و مذهبی و به طور کلی به تناسب مخاطب، اشعارش گاه به سبک عالمانه و به ندرت به سبک عامیانه است. اشعار شهلا به لحاظ بلاغت و اسلوب طبیعی، ممتاز و گاه سهل ممتنع، عمیق، نغز، پر معنی و شیوه بیانش متین و جزیل است. در بین اشعار او، مختصات زبانی سبک هندی چون ترکیبات نامانوس، توجه افراطی به مضمون و رها کردن زبان، رواج اصطلاحات عامیانه و توجه به خرافات، واسوخت و اعراض از معشوق و نازک اندیشی نیز با بسامدی پایین به چشم میخورد.

کلمات کلیدی:

دیوان شهلا یزدی، نسخه خطی، تصحیح، سبک شناسی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/924098>

